

Gyimesi tánc tábor (2010.06.20-06.30)

Alig vettük kézbe az iskolai bizonyítványunkat, kis csapatunk máris elindult 10 napos útjára a Gyimesek felé. Július 20-án késő este még néhány könnycseppet morzsoltunk szét szemünk sarkából a sötétben, ám amint kigördült a busz a művészeti iskola parkolójából, hamar felülkerekedett bennünk a jókedv és a vidámság, amely főképp a hangos, jóízű kacagásokban mutatkozott meg. Az éjszakai utazást és a szülők távollétét sokan kihasználták és egy „marathoni éjszakai bulit” tartottak.

Hatalmas emeletes buszunk 56 utasa a Kis-Nádasdy és a Törekvés együttes Suttyó csoportjának tagjai közül került ki négy felnőtt kísérővel: élükön Tibi bácsival és Eszter nénivel, valamint velünk tartottak még az egyik táncos lány szülei is. A két csoport közti barátság még inkább elmélyült az út során.

A hajnali határátlépést követően **első napunk** első állomása Marosvásárhely volt, ahol a Kultúrpalotát csak kívülről tudtuk megtekinteni a hétfői szünnap miatt. A nagy melegben a parajdi sóbánya 10 C-os hűvösében „megszálltunk” egy játszóteret és néhányan megnézték a helyi ajándékküzet kínálatát. A bánya gyomra leginkább egy cseppkőbarlang belsejére emlékeztetett bennünket.

Eszter néni jó idegenvezetőnként folyamatosan új ismeretekkel látott el minket minden egyes állomás előtt. Koszorúztunk Farkaslakán Tamási Áron Kossuth-díjas magyar író, az Ábel a rengetegben című könyv szerzőjének sírjánál. Ennek a regénynek a kulcsfontosságú mondata: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.” Ezt követően Szejkefürdőn Orbán Balázs báró, a „legnagyobb székely” emlékműve előtt tisztelegtünk. Ő írta le Székelyföldet történelmi, régészeti és népiismereti szempontból. Síremlékéhez hét hatalmas, faragással gazdagon díszített székelykapu alatt vezet az út, melyek közül az utolsó az ő nevét viseli. Délután - Lép Ádám máréfalvi rokonainak jóvoltából - finom túrós lepénnyel csillapítottuk éhségünket. Az elfogyasztott adagok mennyiségét tekintve bátran mondhatjuk, hogy mindenkinek nagyon ízlett. Köszönjük Ádám neked és rokonaidnak! ☺ Estére kimerülten, de izgatottan vártuk, hogy elfoglalhassuk helyünket a gyimesi családknál, akik már nagy szeretettel vártak bennünket. A vacsorát követő beszélgetés után hamarosan álomba zuhantunk az átvirrasztott éjszaka és fárasztó nap után.

A **második napunk** táncpróbával indult, amelyet a helyi „Ordasok” táncszócsoporthoz tartozók tartottak nekünk. A gyimesi csángóknak 30 féle táncuk van. A hét folyamán ezekbe kóstolhattunk bele, köztük a 9 hejsza és a kerek, az aprók, valamint a táncpárok közül a lassú és sebes magyaros, lassú és a gyors csárdás és a kettős jártató és siruló rejtelmű. Nagyon élveztük ezeket az alkalmakat a helyiekkel való együttléteket, az érdekes táncok és persze a közös dalolások miatt. A délutánok a kirándulások jegyében teltek. Ezek során megnéztük a liceumot az iskola ének-zene tanárának, Antal Tibornak a vezetésével, aki rögtönzött énekbemutatójával mindannyiunkat lenyűgözött és a csoport fiú tagjai számára is bebizonyította, hogy az éneklésben sem csak a nőké lehet a főszerep. Utunk következő állomása a Bagolyvár volt, ahol a bátrabbak meglátogatták a hegycsúcson lelegelő tehéneket is. Lezárásként megnéztük a gyimesfelsőlaki tájházat, ahol két csángó szokás szerint berendezett szobát és egy festménykiállítást is láthattunk. A festmények az itt elszállásolt alkotótáboros művészek munkái voltak.

Az időjárás sajnos egyáltalán nem kényeztetett el bennünket, az eső és a borús idő végigkísérte utunkat. A **harmadik napon** már reggel a csíksomlyói kegytemplom felé vettük az irányt. Tágassága és aranyozott díszítése, márványablái és szobrai teszik különlegessé. Ez a templom és környéke ad minden év pünkösdjekor helyet a csíksomlyói búcsúnak. Az eső természetesen továbbra is zuhogott, közülünk páran otthon hagyták esőkabátjaikat Eszter néni és Tibi bácsi nagy „öröme” miatt. Délután a táncpróbánk helyszínén, a „Kiskultúrban” Tankó Gyula bácsi előadás keretében beszélt arról, hogy honnan kapta nevét a Tatros folyó, Gyimes és hogy mit is jelent a csángó szó.

A **negyedik napon** Gyimesbükkre, a Deáky Panzióba látogattunk el - itt a tulajdonos, Deáky András bácsi tartott nekünk előadást a további látnivalókról. Ennek nyomán felkerestük az Ezeréves határt, melyet egy szentkoronát ábrázoló határkő szimbolizál és a régi Magyarország legkeletibb csücskében áll. Ezután a Rákóczi várhoz indultunk, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a környező hegyekre.

Az **ötödik napon** a táncpróba és a finom ebéd után egy rövid kirándulást tettünk a gyimesbükki tájházba, majd kívülről megtekintettük az ottani vasútállomás épületét.

A **hatodik napon** is szakadatlanul zuhogott az eső, ami a patakok megduzzadását eredményezte. Az árvíz az utakat is elárasztotta, a busz nem tudott bennünket visszavinni Boros patakára, így gyalogtúrára indultunk, hogy a hegyen keresztül hazatérjünk. A délután hátralevő részét a családoknál töltöttük pihenéssel, beszélgetéssel.

Hamarosan kissé visszaesett a vízszint, így a **hetedik napon** a tusnádfürdői Csukás-tavat és a közeli Szent Anna-tavat néztük meg. Ez utóbbi Dél-Európa egyetlen krátertava, mely nyaranta akár fürdőzésre is alkalmas. A tó partján áll egy kis méretű kápolna. Ezután ellátogattunk a Mohos tőzegláphoz, ahol különleges, jégkori növényeket, valamint moha-és zuzmóféléket láthattunk. Az érdekes szerkezetű talaj szinte besüppedt a lábunk alatt. A torjai bűdösbarlangban zártuk a napot, ahol egy kénes, gyógyhatású gázfürdőt (Mofetta) próbálhattunk ki.

A **nyolcadik nap** első állomása Madéfalva volt, itt a madéfalvi veszedelemben egyetlen éjszaka alatt lemészárolt 200 székely emlékművét koszorúztuk meg, majd megtekintettük a gyergyószárhegyi Lázár kastélyt, ahol Bethlen Gábor is nevelkedett ifjú korában. A Gyilkos-tónál sem kedvezett nekünk az időjárás: a heves esőzés miatt - ami még szép „süss fel nap” énekünk hatására sem állt el - nem tudtuk megtekinteni a tavat. Hátborzongató nevét onnan kapta, hogy a néphagyomány szerint a hirtelen feltöltődő tóban nyájak és pásztorok lelték halálukat. Vízében konzerválódtak a fenyőfák. Ezután a Békás-szoros gigantikus méretű sziklái között tettünk egy sétát földig érő esőkabátba burkolózva.

A **kilencedik napon** végre - ha nem is egész napra - de elhúzódtak a felhők és sok idő után először láthattunk napsütést. Moldvába indultunk, ahol Duma-István András bácsi, moldvai költő, néprajzkutató várt minket és egy érdekes előadást tartott, amelyben beavatott bennünket a rovásírás titokzatos világába. A klézsei Szeret-Klézse Alapítvány házában is szétnézhattunk az ő vezetésével. Ebben az alapítványi házban tanulnak a moldvai csángó gyerekek délutánonként főként magyarul, ezen a területen ugyanis nem tanítják a magyar nyelvet az iskolákban, így pedig könnyen kikophatnak a szokásaik a magyar hagyományok színes palettájáról. Az előadás végén számunkra eddig ismeretlen hangszerekkel, főként furulyafajtákkal (pl.: szalmafurulya, tilinka, ikerfurulya) ismerkedhettünk meg, amelyeket természetesen meg is szólaltattak, majd az ottani viseletbe öltözött gyerekek bemutatták táncaikat. A 3 órás hazaút után rövid pihenő, majd a várva-várt vetélkedő következett. 10 csapatba szerveződve mérhettük össze, hogy kire mennyi minden ragadt rá a tábor ideje alatt az elhangzó érdekességekből. A kérdésekre való válaszadáskor a csapattársaknak szorosan együtt kellett működniük ahhoz, hogy a rendelkezésre álló időn belül végezzenek. Késő este pedig egy búcsú-táncházban vehettünk részt - szintén a helyi iskolában- Boros pataka apraja-nagyjával kiegészülve. Igen jól sikerült este volt. ☺

A **tizedik nap** reggelén fájdalmas búcsút kellett vennünk a Gyimes-völgyétől, a falutól, Boros patakától, de legfőképpen persze a helyiektől, vendéglátóinktól, akik 10 napon keresztül az étel mellett sok szeretettel is elhalmoztak bennünket. A buszunk reggel fél nyolc körül hagyta el Gyimesközélpokot és az integető falubelieket, és ezzel ismét megkezdtuk hosszú utunkat - immáron Magyarország felé.

A hazautat még rövidebb időre megszakítottuk Korondon, amely híres kerámiáiról, majd Marosvásárhelyen, hogy bepótoljuk az egészen eddig elmaradt programot, a Kultúrpalota megtekintését. A Kultúrpalotát Komor Marcell és Jakab Dezső építették szecessziós stílusban. Legszebb terme a tükörterem, amelyet velencei tükrök és népi motívumok és színes üvegablakok díszítenek. Ezután utunk már egyenesen hazafelé vezetett, ahol az otthoniak már nagyon vártak bennünket.

Az átélt élményeket, a táncpróbákat, a kirándulásokat, a helyiekkel közösen töltött időt még sokáig fogjuk emlegetni, és reméljük, hogy jövőre újra megismételhetjük ezt a jó hangulatú táborot. ☺

